

оутре ако мѢ не ѡсечешъ глава̀ та, азъ не живѣ-
емъ съ тебе. Чѣлъ това̀ господаро, и се разгнѣ-
валъ на Феѡфіла, и рече да направи по нейна воля,
и на оутро то ѡиде при сѡдіа̀ та гра́дскій, и мѢ
рѣклъ: оутре ще да ти пратимъ съ съ писмо̀ є́динъ,
моѣ слѡга̀, да мѢ ѡсѣчешъ глава̀ та, и да ѡ забьешъ
да ми ѡ пратишъ, а сѡдіа̀ та рѣклъ: кезъ свидѣтели
не кьва, а той выкна̀лъ є́динъ пріѣтель неговъ, и
той рѣклъ: така̀ беше, и азъ знамъ. Тогда̀ госпо-
даро да̀лъ писмо̀ на Феѡфіла, да го носи на сѡдіа̀ та,
като ходѣлъ мина̀лъ по край є́днѡ цѣрква̀ Богоро-
дицы, и заста̀налъ да слѣша лѣтѡргіа̀, каквѡ̀ що
го є́ оучѣлъ татко̀ мѢ, да слѣша до ѡпѣстѣ: а
женѡ̀ та неможи да тра̀е, прати своего̀ лю̀бѡвника,
скѡрѡ̀ да мѢ донесѐ глава̀ та, и кога̀ ѡиде дрѣгѣа̀,
ѡсѣкле мѢ глава̀ та, послѣ по лѣтѡргіа̀ ѡиде Феѡ-
філъ, и мѢ да̀лъ сѡдіа̀ та глава̀ та забьена: Феѡ-
філъ ѡ носѣлъ, и не зна̀лъ що̀ є́, каквѡ̀то що̀
мѢ заповѣда̀лъ господаро, кога̀ дошѐлъ дома̀,
видѣли го и се зачѣдили; а женѡ̀ та се ѡпла̀шила
и се направила като оумрѐла, и го пы̀галъ за та̀
ра̀бота: и позна̀ли, за̀що є́ истинный сѡдъ Бѡжій.
и возлю̀кѣха Феѡфіла за чистота̀ дѡшѐвна, и по-
слѣ господаро си го посѣнилъ, и просла̀висе Феѡ-
філъ за него̀ва докра̀ ра̀бота, за това̀ трѐбѡва да
слѣшаме родѝтели, кой то ни оучатъ на за̀ко̀нъ
Бѡжій: а тѣа̀, що̀ не оучатъ свой чѣда̀ кнѝга, и
за̀ко̀нъ Бѡжій, не са̀ родѝтели, но гѡвѣители, и
оу̀кѣицы на свой чѣда̀. Хрѝсто̀съ говѡри: тѐжко на
тѣа̀, кой стрѣватъ ло̀шо предъ свой чѣда̀. Трѐбѡва
да ги оучатъ на за̀ко̀нъ Бѡжій, и да ѡдемѐ въ
цѣрква̀, за̀що ѡмамѐ мно̀го на дѡша̀ та спасѣніѐ.